

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/198/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119203805
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119203805.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Dáši Kontríkovej a JUDr. Ľubice Bundzelovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: B. E., nar. XX. E. XXXX, trvalý pobyt C. F. XXXX/XX, V., o 763,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 25. septembra 2019 č. k. 27Csp/42/2019-62, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (II.) a v časti náhrady trov konania (III.) ruší a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 381,89 eur s úrokom z omeškania vo výške 0,34 eur a s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 3. mája 2019 do zaplatenia (I.) a v zostávajúcej časti žalobu zamietol (II.). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov (III.). Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 297 písm. b) CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov), § 497 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 39, § 52 ods. 2, § 53 ods. 2, 9, § 54 ods. 1, § 517 ods. 2, § 565, § 788 ods. 1, 2, § 791 ods. 1 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov. Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere dňa 12. februára 2016 stranami konania, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej úver vo výške 1.000 eur, ktorý sa zaviazala splácať mesačnými splátkami vo výške 17,46 eur v počte splátok 96, vždy do 14. dňa v mesiaci. Z dôvodu omeškania žalovanej so splácaním úveru, došlo k zosplateniu celého dlhu. Súd prvej inštancie dospel k záveru (na základe žalobkyňou predložených listinných dôkazov), bez nariadenia súdneho pojednávania, že žalobkyňa nepreukázala skutkové tvrdenia v žalobe. Predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere podrobil prieskumu obsahových náležitostí zmluvy podľa ustanovení ZoSÚ a konštatoval, že hoci zmluva obsahuje údaje o RPMN (ročná percentuálna miera nákladov), nie sú v nej uvedené všetky predpoklady použité na jej výpočet (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ). Zákon, podľa názoru súdu prvej inštancie, vyžaduje uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN. Do kategórie týchto predpokladov je potom potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške. Inak by spotrebiteľ nemohol preveriť správnosť výpočtu tohto údaj, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy, umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru. Ďalšou obligatórnou obsahovou náležitosťou zmluvy je aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 1 písm. k/ ZoSÚ). V zmluve bola uvedená celková výška nákladov 1.725,20 eur, pričom tento údaj nebol pravdivý (žalovaná sa zaviazala zaplatiť 96 splátok vo výške 17,88 eur mesačne a jednorazový poplatok za poskytnutie úveru vo výške 50 eur, teda spolu 1.766,48 eur). Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, bola preto v zmluve uvedená nesprávne. Absencia vyššie uvedených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala za následok, že úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez

poplatkov. Žaloba tak bola dôvodná len v časti nevrátenej istiny z poskytnutej sumy 1.000 eur, zníženej o zaplatené splátky 618,11 eur, teda vo výške 381,89 eur. Z titulu poistného žalobkyňa započítala sumu 14,62 eur. Zo zmluvy a jej spoločných ustanovení však nebolo možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva, so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 O. z. a nebolo ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poistnej zmluvy. Z dôvodu omeškania žalovanej s plnením dlhu, žalobkyni prislúchal aj úrok z omeškania z jednotlivých dlžných splátok do splatnosti úveru vo výške 0,34 eur. Nasledujúci deň po doručení výzvy žalobkyne, adresovanej žalovanej na zaplatenie dlžnej sumy, sa žalovaná dostala do omeškania (3. mája 2019). Poistná zmluva musí byť uzavretá písomnou formou a žalobkyňa písomnú poistnú zmluvu, so základnými obsahovými náležitosťami v spore, nepredložila. Nebol preto preukázaný ani nárok na zaplatenie poistného. Žalobkyni bol priznaný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 381,89 eur od 3. mája 2019 do zaplatenia a v zostávajúcej časti, vo vzťahu k istine, ako aj príslušenstvu, bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP. Konštatoval úspech žalobkyne v rozsahu 45,50 % (381,89 eur, úrokov z omeškania 7,98 eur) a úspech žalovanej v rozsahu 54,50 % (v zamietnutej časti istiny, zmluvného úroku, úroku z omeškania a poistného). Vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu strán v konaní, žiadnej zo strán nebol priznaný nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu a priznaním náhrady trov konania. Odvolanie odôvodnila porušením práva na spravodlivé konanie a postupom v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania. Súd prvej inštancie v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobkyne, ktoré neboli žalovanou spochybnené. Výslovne nepopreté tvrdenia sa považujú za nesporné. Súd bol limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, aj v spotrebiteľských veciach. Žalovaná sa k žalobe nevyjadřila. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že tvrdenie žalobkyne je pochybné, mohol strany konania o ďalšie skutkové tvrdenia a podľa § 150 ods. 2 CSP požiadať. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process), preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie svojich procesných práv. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) sp. zn. II. ÚS 85/2015 všeobecný súd je povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s procesným poriadkom, pri rešpektovaní druhu civilného procesu, ako i jeho štádia. Súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ust. § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom strany na spravodlivý proces. S poukazom na prejednanú zásadu civilného sporového konania, bol súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán a to i v spotrebiteľských sporoch. Všetky predpoklady použité na výpočet RPMN boli v zmluve uvedené (výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru, dátum zmluvy). Žalobkyňa poukázala na prílohu č. 2 ZoSÚ, ako i význam symbolov v nej obsiahnutých. Zdôraznila, že ZoSÚ nepožadoval a ani aktuálne nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN. Zákon stanovuje, že predpoklady sa majú v zmluve uviesť, čo žalobkyňa aj splnila. Účelom je dosiahnuť zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/6/2018, 10Co/333/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/26/2017 a rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/237/2017. Poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak spotrebiteľ musel poistnú zmluvu uzavrieť. V spore nevystali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy. Národná banka Slovenska pri preverovaní výšky RPMN uvedenej v úverovej zmluve konštatovala súlad hodnoty RPMN v úverovej zmluve so zákonom. Ak nie sú skutkové tvrdenia v žalobe dostatočne konkrétne alebo nekorešponujú s predloženými dôkazmi, súd ich nemôže posúdiť. Môže len skonštatovať, že nemá k dispozícii dostatok skutkových tvrdení na to, aby v spore rozhodol, či uplatnený nárok je alebo nie je oprávnený. Zamietnutím žaloby súd rozhodne, že žalobca vo veci samej nárok voči žalovanej strane nemá. Ak súd nedisponuje skutkovými tvrdeniami nevyhnutnými pre záver o neexistencii nároku alebo neunesení dôkazného bremena, nemá ako v tom okamihu rozhodnúť o zamietnutí žaloby. Žalobkyňa označila na podporu svojej argumentácie aj ďalšie rozhodnutia odvolacích súdov, konkrétne Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/57/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/262/2017, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/74/2018, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/6/2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/211/2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 10Co/184/2018,

uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/43/2018, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/139/2018, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/25/2017. Súd prvej inštancie pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, neprihliadal len na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada. Na podporu tejto argumentácie žalobkyňa označila rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Obo/243/2007, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/145/2017, 25Co/40/2018, rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 25Co/90/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/70/2018 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/52/2019.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadрила.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie založil svoju právnu argumentáciu, týkajúcu sa zamietavej časti napadnutého rozhodnutia, na konštatovaní nepreukázania skutkových tvrdení žalobkyne. Zdôraznil, že je zodpovednosťou žalobkyne akým spôsobom preukáže svoj tvrdený nárok, nemôže sa spoliehať na to, že ju na nedostatky v tomto smere upozorní súd alebo protistrana. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť, má pre strany sporu procesnoprávnu sankciu, v podobe prehry sporu. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a riadi sa zásadou formálnej pravdy.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie doručil žalobu spolu s prílohami a poučením žalovanej, ktorá sa k žalobe nevyjadрила, napriek výzve súdu prvej inštancie, že ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva, aby vo vyjadrení uviedla rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojila listiny, na ktoré sa odvoláva, označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 167 ods. 2 CSP).

7. Pojmami procesný útok a procesná obrana (§ 149 CSP) zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. Ustanoveniami § 149 až § 154 CSP malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania, s cieľom prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvanej v ustanovení § 150 CSP pre obidve strany sporu, sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co 405/2017).

8. Podľa § 297 písm. b/ CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur.

9. Formulácia § 297 písm. b/ CSP korešponduje s formuláciou § 177 ods. 2 písm. a/ CSP. Ich spoločnými znakmi sú jednoduché právne posúdenie vecí, nespornosť skutkových tvrdení strán a bagatelný cenzus (ktorého výška je však rozdielna). Cieľom prvých dvoch znakov je, aby pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať v zásade v takých sporoch, kde nie je potrebné dokazovanie a nie je nevyhnutné ústne pred súdom prejednať argumenty strán, týkajúce sa právneho posúdenia sporu.

10. Z obsahu spisu je zrejmé, že tvrdenia žalobkyne žalovaná žiadnym spôsobom nepoprela (ostala pasívna). Preto konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní skutkových tvrdení (v žalobe) žalobkyňou, nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany (§ 149 CSP).

11. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie takto zisteného skutkového stavu (CSP upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa článku 2 CSP), vytvorí stranám procesný priestor na vyjadrenie sa v uvedenom smere. Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné (pre svoje rozhodnutie) ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods. 2 CSP mohol o to strany, vrátane žalobkyne, požiadať. Súčasne ak sa javí, že strana konania nespĺnila dôkaznú povinnosť (nepriložila k žalobe dôkazy potrebné na preukázanie všetkých svojich tvrdení, právne významných pre posúdenie veci), bol by dôvod na nariadenie pojednávania, keďže v zmysle § 181 ods. 2 veta prvá CSP súd informuje strany o rozsahu sporných a nesporných skutočností ako i o rozsahu dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci (§ 181 ods. 2 veta druhá CSP). Postup súdu musí byť pre strany konania predvídateľný a transparentný.

12. Z koncepcie ustanovení § 177 ods. 2 písm. a/ a § 297 písm. b/ CSP vyplýva, že zákonodarca chcel zjednodušiť procesný postup súdu vo veciach, v ktorých žalobe vyhovie spravidla v celom rozsahu. Preto ak súd dospel k záveru, že tvrdený skutkový stav v danom štádiu konania, žalovanou stranou nepopretý, nie je možné vziať za základ rozhodnutia, nemohol pristúpiť k vyhláseniu rozsudku bez nariadenia pojednávania.

13. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015).

14. S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom, v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom strany na spravodlivý proces. Odvolacia námietka žalobkyne v uvedenom smere bola preto dôvodná.

15. Medzi najzávažnejšie prípady odňatia možnosti konať pred súdom možno zaradiť situácie, keď súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania a neboli na to splnené podmienky (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/96/2010).

16. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd preto zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, postupovať v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu.

18. Skutkové tvrdenia žalujúcej strany sú prostriedkami procesného útoku a skutkové tvrdenia žalovanej strany sú prostriedkami procesnej obrany (§ 149 CSP). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti, pričom z ustanovenia § 151 CSP vyplýva procesná sankcia za nespĺnenie procesnej povinnosti (§ 151 CSP). Súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia splnenia procesnej povinnosti strán konania, podľa § 150 a § 151 CSP, posúdi spornosť skutkových tvrdení strán, s vyvedením dôsledkov nespĺnenia procesnej povinnosti.

19. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia procesnej povinnosti (v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa čl. 2 CSP), svoj procesný postup zosúladi s ustanovením § 150 ods. 2 CSP, § 297 veta prvá CSP.

20. Pri vykonávaní dokazovania súd prvej inštancie, viazaný vyššie uvedený právnym názorom odvolacieho súdu, bude postupovať tak, aby umožnil stranám konania, v súlade s procesnými pravidlami podľa ustanovení CSP, preukázať ich tvrdenia a uplatňované nároky. Okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, bude aplikovať i zásadu predvídateľnosti postupu súdu, ako aj

prihliadať na špecifiká tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.).

21. Podľa konštantnej judikatúry národných i nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Je nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán konania. Nebol preto daný dôvod zaoberať sa rozsiahlou odvolacou argumentáciou žalobkyne, nespôsobilou ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu, s prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

22. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

23. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

24. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

25. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.